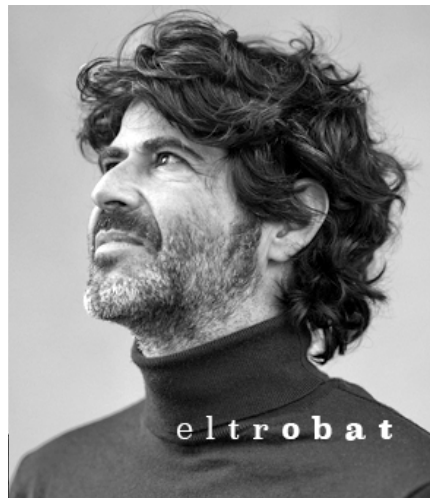

Isaac Cortés

13 Desembre 2022

Isaac Cortés (1978), nascut a Badalona, viu al Poble-Sec (Barcelona) des de fa dos anys, on col·labora escrivint un conte mensual a la revista del barri *Paral·lel Oh!* Escriu seriosament des de fa cinc anys. Va fer un parell de cursos a l'escola d'escriptura a l'Ateneu barcelonès, on va descobrir el gènere del conte, del qual n'està enamorat des de llavors. Ha guanyat el premi Guillem de Belibasta l'any 2021 amb l'obra «El Pou de l'era» i aquest 2022 ha guanyat el premi Josep Candel amb el conte curt «Velcro». Va guanyar el segon premi del concurs literari de Begur amb l'obra «El convidat» (2020) i ha estat finalista del Premi Núvol de contes a les dues darreres edicions del concurs. Es guanya la vida fent de comercial i imparteix classes de català com a voluntari al centre La Formiga, per a nens i joves immigrants que tenen dificultat amb l'idioma. Ara està acabant un recull de contes on s'inclourà el que li publiquem aquí.

Batecs

Sona el timbre. *Deu ser la Bruna*; em diu l'Alba. Despenjo l'interfon i premo el botó sense preguntar qui és. Obro la porta de casa i la deixo entreoberta. Puc sentir la remor velada de l'ascensor, espero. Veig la cangur arribant al replà; esbufega, sua. Fa massa calor. Ens saludem i la faig passar. Li dic que el Roc ja ha sopat i que no el posi a dormir més tard de les onze. L'Alba apareix amb la bossa penjada del braç, s'ha pintat els llavis i s'ha planxat els cabells. Petoneja la Bruna i li repeteix el que li acabo de dir. La cangur assenteix, com si fos la primera vegada que rep l'ordre. És massa prudent per dir-li a l'Alba que ja ho sap, que ja l'hi he dit jo, i això, no sé per què, m'agrada. Ens acomiadem d'ella i deixem enrere el cop de porta. Obviem l'ascensor, només l'utilitzem per pujar. Mentre baixem les escales discutim sobre si hem d'agafar el cotxe per anar cap a casa del Xavi i l'Agnès, sabem que beurem més del compte. Condueixo jo. Ens mantenim en silenci, i no perquè no sapiguem què dir-nos, sinó perquè ens empaita un neguit incòmode. Segueixo les indicacions del GPS, encara que he fet aquest trajecte prou vegades per poder recordar-lo. Acciono el pedal de fre per acatar l'ordre d'un semàfor en vermell. La parada és llarga, els vianants trepitgen el pas de zebra a un ritme àgil, constant, confien que en aquest interval ningú els atropellarà. Aprofito l'estona per trencar el silenci i preguntar-li a l'Alba si s'ha baixat l'aplicació Batecs al telèfon. Em respon que sí i em mira amb cara d'angoixada. Jo dec haver-la mirat de la mateixa manera. Li demano que posi música, així, potser, ens destensem.

Aparco en una zona de càrrega i descàrrega. He deixat el motor en marxa i he sortit del cotxe. Llegeixo el cartell on s'indica en quina franja horària pot estar estacionat un turisme com el nostre. Miro cap al vehicle, on l'Alba s'espera asseguda al seient del copilot. Aixeco el dit polze, confio que m'està mirant. La veig moure's per treure la clau del contacte i sento com el brogit suau del motor elèctric s'apaga. L'interfon del reixat té càmera, gesticulem i diem hola en veu alta, semblen idiotes. Travessem un caminet envoltat de jardí que ens condueix fins a la casa. L'Agnès i en Xavi ens esperen al llindar de la porta. Ens abracem.

—Amb qui heu deixat el Roc? —pregunta l'Agnès.

L'Alba respon abans que jo. Després, l'Agnès demana informació sobre la Bruna, com si tinguessin fills i la volguessin contractar. El cas és que no en tenen, de fills, ni en volen. Seiem a taula, han demanat menjar japonès per alimentar un equip de waterpolo famèlic, em fot que demanin tot aquest menjar sense consultar-nos-ho i després hàgim de passar comptes per pagar la meitat de la comanda. De seguida ens posem a parlar del viatge que tenim previst a Nova York. Vam comprar els bitllets fa un parell de mesos, en un rampell etflic, mentre sopàvem plegats i ens deixàvem engrescar pels efectes de l'ampolla d'un licor de carxofa italià que ens va fer embogir. L'endemà, l'Alba i jo ens vam penedir de la compra compulsiva, però ja no ens podíem fer enrere.

—Amb qui deixareu el Roc quan marxem? —pregunta l’Agnès.

Ara responc jo, li dic que amb la meva mare. Em fa certa ràbia que ho preguntis en aquest moment, si tant li preocupa amb qui es quedarà el nostre fill, ens ho podria haver preguntat quan estàvem introduint el número de la targeta de crèdit a la web de la companyia aèria. El sushi em surt per les orelles. L’Agnès treu de la nevera quatre pastissos d’arròs farcits de nata, *sempre hi ha lloc per a les postres*; diu. Ja hem planificat el viatge i ens hem posat d’acord amb les visites imprescindibles, ha estat més fàcil del que em pensava. Veig el Xavi aixecarse, obrir el moble-bar i col·locar sobre la taula el mateix licor de carxofa que ens va condemnar a viatjar amb ells.

—Bé, doncs, crec que ja ha arribat l’hora, heu baixat l’aplicació?

Tots diem que sí. Miro l’Alba, em mira nerviosa, com ho ha fet al cotxe. El Xavi percep l’estat anímic de la meva dona i li diu que si no haguéssim de viatjar als Estats Units, ell tampoc s’ho voldria fer. Debatem una estona sobre el tema, l’Agnès ens explica que fins i tot els nens estan penjant a la xarxa els seus resultats. L’Alba intervé dient que fa temps que el món ha embogit i, més encara, des que existeix aquesta aplicació que et compta els batecs que et queden de vida. El Xavi serveix el licor en gots de xarrup. Ens diu que són per celebrar els resultats. Penso que és molt agosarat, però ric compulsivament; són els maleïts nervis.

—Som-hi? —pregunta l’Agnès.

Acaricio la mà de l’Alba, ja té el telèfon sobre la taula.

—Som-hi —dic.

Agafó el meu dispositiu, busco l’aplicació a la pantalla, està representada per una icona amb forma de cor que duu les agulles d’un rellotge a dins, la trobo d’allò més macabra. Llegeixo en diagonal els missatges d’advertència. Em crida l’atenció que l’aplicació només permeti un usuari per telèfon mòbil. Arribo al menú. Apareix un bàner on diu «començar». El premo. Sobtadament, la llanterna del telèfon s’encén i l’*app* em demana que apunti el focus de llum a la jugular. Aixeco el cap, tots estem fent el mateix; és una escena del tot ridícula. Sento com el telèfon vibra i el deso de bocaterrosa sobre la taula.

—Qui comença? —diu el Xavi.

—Jo mateixa —respon l’Agnès.

Mira la pantalla i crida un número tan llarg que no el puc concebre, després diu que si no l’atropella cap cotxe, arribarà als noranta-cinc anys. El Xavi l’abraça i li fa un petó sonor als llavis. Seguidament, i sense consultar-nos-ho, decideix que ell és el següent a mirar el resultat. Quan ens el comunica, no soc capaç de saber si el nombre dels seus batecs és superior que el de la seva dona, tanmateix, se’l veu eufòric.

—Amor —diu mirant l’Agnès—. Si no ens divorciem, viuràs la teva longevitat amb la meva companyia.

Llavors, li ensenya el resultat i es tornen a fer un petó més llarg que l’anterior. No puc evitar pensar que a part de rics, han nascut amb la flor al cul. Li pregunto a l’Alba si comprovem el nostre resultat alhora, assenteix. Miro la pantalla. Trobo pràctic que l’aplicació digui el nombre de batecs i que, a més, faci la conversió en anys, mesos, dies i hores. La xifra de batecs que llegeixo és de 46.433.886.720. La conversió em diu que em queden quaranta-sis anys, quatre mesos, dotze dies i catorze hores de vida. No arribaré als noranta anys per poc, l’Alba sí. El Xavi ens pregunta pels nostres resultats i quan responem s’aixeca i ens felicita. De fet, ens aixequem tots i ens felicitem, sembla que celebrem un Cap d’Any.

Hem trobat la Bruna mig adormida al sofà i amb la tele encesa. El Roc dorm a la seva habitació. L’Alba em demana que acompanyi la cangur fins a casa seva, no viu gaire lluny, però s’ha fet força tard. Em fa molta mandra, noto a la boca de l’estómac l’acidesa del licor i la son de l’embriaguesa m’assetja com un sicari.

La Bruna és una noia callada, bonica, té la pell fina i no deu tenir més de vint-i-dos anys. La vam contractar a través d’una aplicació de servei de cangurs i, com que ens va semblar bona noia i el Roc estava encantat amb ella, li vam demanar que tornés. No sabem gaire cosa sobre la seva vida privada, excepte que estudia un grau universitari en medicina aplicada a les noves tecnologies, i que se’l costa de cangur i treballant d’alguna

altra cosa que desconeixem. Mentre caminem cap a casa seva li pregunto com va la carrera, em respon que bé. Es fa un silenci que m'incomoda. Li miro l'escot i de seguida aparto la mirada. Llavors, s'atura sobtadament i em diu que m'ha de confessar una cosa. La meva imaginació està subjectada per uns quants graus d'alcohol que m'emboiren el pensament. Me la imagino confessant el seu amor platònic per mi i acostant els seus llavis molsuts cap als meus. Però no. Em pregunta si conec l'aplicació Batecs. Li dic que sí, que qui no. Em deixo portar per la loquacitat etílica i li comento que com que l'Alba i jo hem de viatjar als Estats Units, precisament avui hem quedat amb uns amics per fer-nos-ho, fins i tot n'hi detallo els resultats. Faig broma afirmant que, allà, a Nova York, no volen morts en vida, però ella no riu.

—No t'enfadis, he fet una cosa que no està gens bé i ara em veig obligada a dir-vos-ho.

No puc imaginar-me el que em dirà. Em quedo en blanc i escolto. M'explica que té dos telèfons mòbils, que el Roc li ha demanat comprovar els batecs que li queden de vida perquè a l'escola tots els altres nens ja s'ho han fet. Em diu que no ha sabut dir-li que no, que hi ha insistit molt. Llavors m'ensenya el resultat a la pantalla d'un telèfon. Agafo l'aparell i me'l miro amb deteniment.

—Si no feu res, el Roc morirà d'aquí a sis hores. A ell li he dit que viurà cent anys.

Sento una estrebada a l'estern. No m'ho acabo de creure. Acosto i allunyo la pantalla sense que la xifra de batecs que apareix canviï. Li demano si em puc quedar amb el telèfon mòbil. Em diu que no me'l pot deixar perquè li fa falta per a l'altra feina, però de seguida m'envia el resultat per WhatsApp en un arxiu PDF. Sec en un portal amb el resultat obert a la pantalla del meu telèfon. Ella seu amb mi i em toca l'espatlla amb suavitat. M'intenta consolar.

—Si voleu, tinc un conegut que treballa a la clínica vinculada a l'aplicació Batecs. Allà fan trasplantaments de cor d'un dia per l'altre.

Em passa l'enllaç de la web de la clínica i em diu que si hi anem, sobretot, li enviem un mail al Max Palau, el va tenir de tutor en el primer curs del grau i sembla que ens podria ajudar a accelerar els tràmits. M'envia l'adreça de correu electrònic del Max. Em diu que ella li dirà alguna cosa per si volem contactar amb ell. Obro l'enllaç de la web de la clínica, però ara mateix estic massa atabalat per entendre res i decideixo tornar a casa i explicar-li tot a l'Alba. Me'n vaig sense acomiadar-me de la Bruna.

L'Alba insisteix que hem d'anar a l'hospital d'urgències. Discutim. Jo crec que no hauríem de perdre el temps i enviar un mail al tal Max Palau. Li ensenyo una i mil vegades el resultat del Roc a la pantalla, li dic que en un any l'aplicació no s'ha equivocat ni una vegada. Li ensenyo les ressenyes positives de la clínica on fan els trasplantaments. També li recordo que des de fa uns mesos els metges de les urgències dels hospitals es neguen a atendre possibles malalts diagnosticats amb una aplicació. Enviem el mail. De seguida rebem una resposta en la qual el Max ens convoca en un parell d'hores a la clínica. Vestim el Roc, em dutxo per desfer-me de l'emboirament alcohòlic i agafem el cotxe. Encara és de nit, fa tanta calor que suo sense quasi ni moure'm, el termòmetre digital del cotxe marca quaranta-dos graus. Sortim de la ciutat, el GPS em condueix per carreteres secundàries, revolts tancats que no em deixen veure que hi ha més enllà. Arribem en un descampat on només hi ha una espècie de masia isolada.

—És aquí —dic.

—Hauríem de recular i anar cap a un hospital com Déu mana.

—Entrem-hi, i si no et convenç, fotem el camp.

Aparquem a prop de la porta principal. Carrego el Roc als braços. El que semblava una masia per fora, per dins és una clínica amb tots els ets i uts. L'Alba es tranquil·litza quan veu tot el personal vestit amb bata blanca. Preguntem a la recepció per el Max Palau, dic que ens està esperant. La recepcionista ens demana un moment, despenja un telèfon i la sento dir: «Ja són aquí». Seguidament, ens demana que seiem en una bancada verda que hi ha al davant de la recepció. El Roc s'adorm a tot arreu, l'Alba li pren el pols de tant en tant. No triguen a venir-nos a buscar, ho fa un home ros, alt, duu bata blanca i una carpeta a la mà. Ens encaixa la mà i es presenta. És el Max. Ens acompanya fins al seu despatx. De camí ens aclareix que ell no és metge, que és un dels fundadors de la clínica i un dels creatius de l'aplicació Batecs. Ens diu que va ser professor de la Bruna i

que ella ja l'ha posat al corrent. Seiem. Ens vol tranquil·litzar dient-nos que hem arribat a temps, que estan acostumats a fer això cada dia. Que tenen una efectivitat del 92%, els millors cirurgians del món i unes ressenyes que avalen la qualitat del servei que ofereixen. Jo li dic que ja havia consultat les ressenyes. A l'Alba se li acudeix preguntar si tenen algun banc de cors o alguna cosa semblant. Ell respon que hi ha molta gent necessitada al món i que aconsegueixen moltes donacions a canvi de diners.

—I és legal tot això?

—De moment no és il·legal.

L'Alba em mira, sé que em vol dir que això no és ètic, però calla, per què en el fons pensa com jo; que l'ètica no salvarà el nostre fill. L'home ens ensenya un pressupost, és elevadíssim. No podem assumir-lo i l'hi dic tal com raja.

—Tranquils, podem oferir-vos finançament omplint aquests permisos per poder accedir a les vostres dades bancàries, farem un estudi en menys de deu minuts i, si surt aprovat, el Roc ja podrà passar a quiròfan i aquest malson s'haurà acabat.

Accedim. Omplo la paperassa. El Max se'n va i torna al cap de cinc minuts amb una resposta positiva. Ens fa firmar un munt de documents: els del finançament i els del consentiment perquè el nostre fill se sotmeti a una operació de risc. Després, una infermera apareix amb una cadira de rodes i s'emporta el Roc, que no entén res. El Max ens acompanya fins a una sala d'espera.

Haig d'anar al lavabo. L'Alba em demana que no trigui, que no vol estar sola. L'abraço. Surto de la sala. Trobo un passadís llarg, on no hi ha cap indicació, ni cap porta amb l'emblema típic dels serveis. Camino. Giro a la dreta i em creuo amb dos homes vestits amb bata blanca empenyent una llitera, no semblen infermers, més aviat semblen dos goril·les trets d'una pel·lícula d'acció. Miro cap a la llitera on jau un nen adormit, si fa no fa de l'edat del Roc. És ros i té la cara fina. No puc evitar pensar que potser el meu fill durà el seu cor d'aquí a una estona. Un dels dos homes em pregunta amb una amabilitat forçada cap a on vaig, contesto que estic buscant els lavabos. L'altre, el que no ha parlat, em diu que en tinc un al davant de la sala d'espera. Dic que no l'he vist i em disculpo. Quan torno, trobo l'Alba mirant cap al sostre, em diu amb els ulls negats que té un mal presentiment, jo responc que els presentiments no existeixen, que són com els nans o les fades.

És un moment de merda. L'espera és agònica, ningú no ens ha dit res i ja fa dues hores que esperem. En els temps que corren no entenc per què no instal·len una pantalla a la sala d'espera en la qual es retransmeti el que passa a quiròfan. Soltadament s'obre la porta de la saleta. És el Max. Ens aixequem d'una revolada.

—La cosa no ha anat com esperàvem —Deixa un silenci que fa esfereir.— El cor que li hem trasplantat al Roc no era l'adequat. Hem hagut de tornar-li a posar el seu. Em sap molt de greu, de veritat. Li acabem de fer la prova amb Batecs i, ara mateix, només li queden un parell d'hores. No sé què voleu fer. Si voleu, us podeu quedar aquí, nosaltres ens encarregaríem de tot.

No diem res. Simplement, ens esmicolem per dins, com el cor del nostre fill.

* * *

Vam intentar superar-ho plegats, però l'Alba no podia deixar de retreure'm que no haguéssim anat a l'hospital. Avui fa ben bé un any de tot plegat i també fa la mateixa calor de llavors. La xafogor pesa com una llosa i no deixa esclertes perquè corri una mica d'aire. Passejo sol, com ho he fet aquests darrers mesos. La meua vida ara és això; treballar, passejar i, de tant en tant, quedar amb alguna prostituta. Els amics han desaparegut de la meua vida, és curiós com la gent s'ha allunyat de mi des que la desgràcia em va assenyalar amb l'ombra dels seus tentacles. M'aturo en una plaça, on hi ha una font en la qual els nens es banyen i juguen amb els sortidors de l'aigua que brollen incansables. Potser, si hagués fet cas a l'Alba, ara mateix estaríem els tres aquí, jugant, refrescant-nos. També tindríem el record del viatge a Nova York que no vam fer. Continuaríem anant a sopar a casa del Xavi i l'Agnès per fer nous plans sota els efectes del licor de carxofa i menjant sushi fins a rebentar. El psiquiatre sempre em diu que no faci això de castigar-me amb aquests pensaments, però sempre li acabo dient que no em queda cap altra cosa que la culpabilitat i la melangia. De lluny, asseguda en un banc, em sembla veure la Bruna, crec veure-la moltes vegades, però mai és ella. Quan va morir el Roc es va esfumar, no va venir

ni a l'enterrament. Em fa l'efecte que se sentia massa culpable. La vaig buscar a l'aplicació del servei de cangur i a la universitat on estudiava, però no la vaig trobar. Una vegada em va semblar veure-la en una web de prostitutes, però el perfil que me la va recordar estava inactiu i, passats uns dies, havia desaparegut. M'hi acostó. Duu una bossa penjada de l'espatlla. És ella, aquest cop sí, no en tinc cap dubte. Deu estar fent de cangur d'un dels nens que estan jugant a la font. Estic a un metre i li dic hola, em mira. Crec que no m'ha reconegut, potser és per la barba descompensada que m'he deixat créixer. Li dic que soc el pare del Roc. Quan pronuncio el nom del meu fill se'm neguen els ulls. Veig com li puja el rubor a la cara, la noto incòmoda. És normal, no li deu ser gens fàcil parlar amb mi. Li pregunto com va tot. Em diu que bé. S'acosta el nen que està cuidant, ve amb el tors despullat, moll. És ros i té la cara fina, em resulta familiar, suposo que és perquè deu tenir l'edat que ara tindria el Roc.

—Qui és aquest senyor, mama?

Per uns segons, em pregunto si li acaba de dir *mama* o soc jo que al·lucino.

—És un amic —respon ella.

El nen em saluda amb la mà tímida i mentre li torno la salutació li miro el pit. Duu una cicatriu que li ocupa tot l'estern. De seguida la Bruna l'asseca i li engipona una samarreta groga que ha tret de la bossa.

—És teu? —pregunto—. No ens havies dit que tenies un fill.

La Bruna no fa cas de la pregunta, ni del comentari. S'aixeca i s'acomiada de mi amb un gest sec. Em quedo palplantat mirant com ella i el nen s'allunyen. Ocupo el banc que acaba d'abandonar. Miro cap a la font. La suor em regalima des del front fins a la punta del nas, com una llàgrima que ha agafat un mal camí. M'agradaria que l'Alba estigués asseguda al meu costat. M'agradaria veure el Roc jugant com ho fan els altres nens. Ara mateix puc sentir-me els batecs accelerats del cor percutint-me el tòrax, només vull que aquest compte enrere s'acabi, però ara no puc fer cap altra cosa que sentir-me, si cap, encara més culpable.

Categoria : El trobat

Etiquetes : Isaac Cortés

Bloc a WordPress.com.

Anuncis

REPORT THIS ADPRIVACITAT